

گفتگوی داریوش فروهر با گزارشگر دفتر خبرگزاری سازمان برون‌مرزی حزب ملت ایران

در پی ورود داریوش فروهر به پاریس به منظور ادامه‌ی درمان‌های پزشکی، او با درخواست سازمان برون‌مرزی حزب ملت ایران در زمینه‌ی پاسخ‌گویی منظم به پرسش‌های دفتر خبرگزاری این سازمان در رابطه با رویدادهای ایران تا هنگام بازگشت به میهن موافقت نمود. آنچه در زیر می‌آید پاسخ داریوش فروهر به نخستین پرسش هفتگی گزارشگر دفتر خبرگزاری سازمان برون‌مرزی حزب می‌باشد.

گزارشگر: هفته‌ی گذشته آقای ناطق نوری، رئیس مجلس شورا، گفت که «دست‌هایی در جهت حذف روحانیت و تهی ساختن مجلس پنجم از روحانیون» به فعالیت مشغول‌اند. از سوی دیگر، آقای بشارتی، وزیر کشور جمهوری اسلامی، نیز در روز سه‌شنبه، بیست‌ویکم شهریورماه، اعلام داشت که «انتخابات سالم و قابل قبول برگزار می‌شود». آیا چنین دیدگاه‌هایی با واقعیت‌های امروز جامعه‌ی ایران هم‌راستا هستند؟ آیا در وضعیت کنونی کشور، امکان برگزاری انتخابات آزاد در چهارچوب قوانین جمهوری اسلامی وجود دارد؟

داریوش فروهر: در گزارش‌ها خواندم که وزیر کشور در گردهمایی ائمه‌ی جمعه‌ی سراسر ایران گفته «یکی از افتخارات نظام برگزاری متعدد انتخابات است» و افزوده «امسال سال انتخابات است» و «بر اساس تمهیداتی که به عمل آمده، اطمینان دارم انتخابات سالم و قابل قبول در کشور برگزار می‌شود». رئیس مجلس شورای اسلامی نیز در همین گردهمایی، که به‌اصطلاح «یازدهمین سمینار سراسری ائمه‌ی جمعه» نامیده شده، و، چه‌بسا پیش از وزیر کشور، نسبت به خطر «حذف روحانیت» در انتخابات آینده، که به حذف آن‌ها از امور اجرائی کشور خواهد انجامید، هشدار داده است.

به گمان من، این دو گفته را باید زایدی برخوردارهای درونی سردمداران جمهوری اسلامی دانست که هر جناح آن درصدد تنگتر کردن دایره‌ی انحصارگری به سود خود می‌باشد و ربطی به مردم به‌خشم‌آمده از این بازیگری‌ها ندارد. رئیس مجلس شورای اسلامی از حذف روحانیت از صحنه‌ی گرداندگی کشور ابراز نگرانی می‌کند، وزیر کشور به نام‌برده اطمینان می‌دهد که «انتخابات سالم و قابل قبول خواهد بود». هر دوی این آقایان می‌دانند که با همه‌ی نیرو به چه کاری سرگرم‌اند و چگونه می‌خواهند خیمه‌شب‌بازی تازه‌ای به‌راه اندازند و با جنگ زرگری و آوازه‌گری می‌کوشند به آن رونق بخشند. همچنان که بارها گفته‌ام و حزب ملت ایران نیز در اعلامیه‌های خود تأکید کرده است، در چارچوب قانون اساسی کنونی، که تاروپودی واپس‌گرایانه دارد و به «حاکمیت ملّی» بهای بایسته نداده است و با پیرایه‌های بسته‌شده بر آن در این سال‌های اختناق‌آمیز، انجام انتخابات آزاد تجلی‌بخش اراده‌ی مردم ممکن نمی‌باشد؛ به‌ویژه که فصل سوم همین میثاق خودپرداخته‌ی پیش‌رانده‌شدگان پس‌از پیروزی انقلاب پیرامون «حقوق ملت» نیز به‌کلی پای‌مال گردیده است.

به همین دلیل، حزب ملت ایران، که خواستار گذار آرام از وضع یک‌ه‌تازانه‌ی کنونی به مردم‌سالاری است، پیش‌شرط‌های ضروری برای انجام انتخابات آزاد را طرح کرده و باور دارد که نخست باید فضای سیاسی باز و ایمنی قضائی در کشور برقرار گردد و سپس از هر گونه گزینش همگانی سخن به میان آورده شود. اینکه وزیر کشور گفته «یکی از افتخارات نظام برگزاری متعدد انتخابات است»، چون همه‌ی آن‌ها نمایشی بوده و در هیچ مورد میزان رأی مردم قرار نگرفته و تنها برای ظاهر آراسته به روند خودکامگی‌ها دادن صورت گرفته، به هیچ وجه

مایه‌ی افتخار نمی‌باشد و داغ ننگی بر پیشانی سردمداران و کاربهدستان جمهوری اسلامی است. اکنون نیز همه‌ی زمینه‌چینی‌ها نشان می‌دهد برکرسی‌قدرت‌نشستگان باز درصدد روی صحنه آوردن نمایش انتخابات در شکل همیشگی هستند که به هیچ وجه نمی‌تواند در نزد مردم «سالم و قابل اعتماد» تلقی شود.

اما جا دارد به رئیس مجلس شورای اسلامی، که خود از سبب‌سازان به کژراهه انداخته شدن انقلاب می‌باشد، گوشزد گردد سخن از «حذف روحانیون» در میان نیست، ولی، با تجربه‌ی تلخ افزون بر شانزده سال و نیم گذشته، «جدایی دین از دولت» به یک خواست ملّی بدل گردیده است و ناسازواران با آن، چه عمامه بر سر داشته باشند و چه فکل بر گردن، دیگر از پشتیبانی مردم برای تصدی کارهای کشور برخوردار نیستند. وگرنه در جنبش خواستار برقراری مردمسالاری در ایران دست رد به سینه‌ی هیچ گروه اجتماعی زده نمی‌شود و روحانیان درست‌اندیش همچنان جایگاه شایسته‌ی خود را خواهند داشت و بی‌شک در یک انتخابات آزاد می‌توانند همچون دیگر شهروندان نقش‌آفرین باشند، نامزد گردند و رأی بیاورند.

بگذارید در همین جا روشن کنم در سیاست راهبردی حزب ملت ایران در برچیدن بساط یکه‌تازی و برقراری مردمسالاری در کشور انجام «انتخابات آزاد» یک هدف نیست، بلکه وسیله‌ای است برای بازنگری در قانون اساسی و حذف همه‌ی اصل‌های ناهماهنگ با «حاکمیت ملّی» از آن و نیز لغو همه‌ی قانون‌های عادی جلوگیری رسیدن به آماج‌های انقلاب که عبارت‌اند از: استقلال ملّی، آزادی‌های فردی و اجتماعی، و عدالت همگانی.